

suur warrandus tulleb, ütles naene mitto ford.
Kuhho pannen tedda, kui ma rikkas ja suur ollen?
eks häbbi tappa mind temma pärrast ärra? Zeine
moor, sedda ifka kuuldes, ütles siis ükstord: ehk
wottad minno pärrast ka häbbeneda! — Mis ma
sinnust häbbenen, kostis teine, egga meie olle fok-
kolaulatud. — Woi kas meie söbrus siis peaks lop-
ma? küsis teine jälle. Willa! kostis meie moor,
kui ma rikkas ollen, siis muidogi meie ennam fokko
ei sünni — agga ifka so järrele tahhan kuulda?
Eks sa woi ka mind ennesega sureks tõsta? ütles
teine siis — agga se sanna peäle wanna moor loi
naeratama, ja sedda tundis teine ni kutjaste, et
ta selle wihhaga keigile sedda rahha:ango luggu ja
wanna mori ühkust rätis. Laks ka wanna moor
ifka uhkemaks, sedda liggemale ta Jani õhto pole
sai. Sest kõrkus olli norelt jo temma ninna selga
aiand.

Agga wimaks tulli se kallis õhto. Wanna moor
kõrmetas ennast weel diete — taples wanna meh-
hega, ja wiiskas keik sandimad rided ahjo — par-
temad piddi ta muuma, et needki astwad nüüd tem-
male ollid; sest: waestele ma reggin küll jo head,
arwas ta. Ning siis laks ta wasto õdd rahha an-
go kallale. Raewas seal ello polest nenda, et ta
mitte ei näinud et keik külla rahwas temma ümber
jo seisib — kaewas senni kui üks wanna, kanega

ümber kätte tulli. Sedda ta kangutas sure waes-
waga wälja. Sest, kui kegi tahtis aidata, lütkas
ta temma abbi ärra, fartes, et siis temmaga pidi
di jaggama. Ja kui ämber wäljas olli, püdis ta
sedda ärrakanda. Agga se olli wägga raske. Se
pärrast tahtsid keik nähä mis seal sees peaks olle-
ma — wäggise peäle tungides — ja teine ifka
wasto küsendamades: se on minno! se on minno! —
Sinnole se ka jääb! hüdis Jürri se sure kiwwi
peält, agga näita meile kui rikkas sa ollid, sest mu-
do ommeti õöldakse, sind middagi ollewa leidnud.
— Teggid siis sedda lahti ja leidsid sedda äre:tašsa
munna:kiwwidega täis, ja kiwwade al ühte puust
labba wudrali, ja selle sees üks suur paber, mis
peäle, trükitud wišl, kirjutud seisib: kes teisele
auko kaewas, langeb isse siisse.

Agga ei ükski teadnud, mis need sannad piddid
tähhendama. Sepärrast ütles Jürri: ei need san-
nad moista üksk: teine kui wanna moor isse — küll
teine ford selletan temmale keik ärra. Ehk nüüd
maksab mees, sest nüüd kannab mees wilja siisse.

Nenda touseb Wagga üllekohtlikko läbbi, ja
üllekohtune langeb isseenne se läbbi.

Ehk monni arwas: kuidas se wanna moor ni rum-
mal woiš olla, sedda keik uskuda? — Agga minna
küskin wasto: kuidas ommeti need, kes patto tehhes,